

# PRATIM TE

OD ISTOG AUTORA

SASVIM JEDNOSTAVNO

LEPI LEŠEVI

NEDOVOLJNO MRTAV

NEPOBITAN DOKAZ

PITER DŽEJMS

Preveo  
Marko Mladenović

■ Laguna ■

---

Naslov originala

Peter James  
I FOLLOW YOU

Copyright © Really Scary Books / Peter James 2020  
Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

**MOJOJ VOLJENOJ ŽENI LARI – TI SI MI DALA IDEJU  
I NADAHNULA ME ZA OVU KNJIGU**

**PRATIM TE**

# 1

**Petak , 7. decembar**

Sve je u tajmingu.

Markus Valentajn je živeo u skladu s tim rečima. Bile su mu mantra. Uvek je bio savesno tačan i jednako sitničav u svemu što radi, počev od odeće. Bilo mu je važno da bude prikladno odeven za svaku priliku, da mu svaki komad garderobe bude besprekorno čist i opeglan, bila posredi poslovna odela u kojima je išao na posao, oprema za golf, ili džemper na kopčanje, polo majice i platnene pantalone kojima je davao prednost kod kuće.

Besprekorno uredne prosede kose, ravnog ali upadljivog nosa i prodornih sivih očiju, savršeno uspravnog držanja zbog koga je njegova krupna pojava izgledala bliža visini od sto osamdeset pet nego što je on to zaista bio, ponekad je imao držanje ptice grabljivice, proučavao sve i svakoga malčice preoštro. Obožavali su ga njegovi brojni pacijenti, mada je nekoliko članova bolničkog osoblja nalazilo da je neznatno uobražen. Ali morali su da ga trpe jer je bio dobar – uistinu i više nego samo dobar, sjajan. Bez obzira na njegovu konkretnu oblast stručnosti, bio je specijalista kome su se mnogi lekari u bolnici prvom obraćali za savet u vezi sa svakim pitanjem s pacijentom koji ih zabrinjava.

U srednjim četrdesetim, bio je u punom naponu. Morao je da prizna da željno upija pažnju, ali svojski se potrudio kako bi dospeo dotle, godinama žrtvujući veliki deo društvenog i porodičnog života. Tako da je sada bilo vreme da uživa u tome.

Današnji dan, međutim, započeo je loše. Kasnio je. Mnogo. Uspavao se. Znao je kako to ne treba da ga stresira, ali stresiralo ga je.

On pogleda letimice na sat, zatim na časovnik u kolima, proveravajući koliko je sati. Kasni. Mnogo kasni. Sad mu se poremetilo sve što je tempirao za danas.

Njegova supruga Kler rekla mu je više puta u šali da će mu reći *Sve je u tajmingu* biti uklesane na nadgrobnom spomeniku. Markus je znao da je pomalo opsednut, ali za njega je tajming bio pitanje života i smrti. Bio je presudan, u njegovoj struci, u predviđanju termina za rođenje dece budućih majki, i jednako važan u onim kritičnim trenucima porođaja. Bio je važan u manje-više svakom delu njegovog života. Svačijeg života.

Kler, koja se bavila koučingom rukovodilaca, bila je mnogo fleksibilnija, i prilagođavala je radno vreme svojim planovima – nešto što on nikada ne bi mogao. On je oduvek želeo da porani na voz, let, čak na golf. Na koncerte je dolazio na otvaranje vrata a u bioskop na trejlere, dok ga je Kler neprestano izluđivala ostavljajući sve za minut do dvanaest. S druge strane, ona je na svet stigla s tri sedmice zakašnjenja, te je to možda imalo neke veze s tim.

A ovoga jutra, u dvadeset do devet, dok je škiljio da zaštiti oči od niskog, jarkog sunca i pružao levu ruku da uzme rejbanke, jureći kolima u špicu Viktorijinom avenijom u svom svakodnevnom putovanju za opštu bolnicu na Džerziju,\* tajming će se uskoro ispostaviti kao važniji nego što je on to mogao da zamisli.

Dok je stavljao naočare, nije to znao, ali narednih šezdeset sekundi zauvek će mu promeniti život.

Pa dobro, zapravo četrdeset sedam sekundi, da je proverio.

## 2

### Petak, 7. decembar

Ništa od tajminga.

Stao je sportski sat Džordži Maklin. Svetla na pešačkom prelazu kojim je ujutru najčešće prelazila prometnu ulicu do morske obale bila su crvena, protiv nje, kao i obično. Ali nekoliko trenutaka ona je bila usredsređena na sat. Trčala je brzo, na putu da ostvari lični rekord – a onda je prokleti sat prestao da radi.

*Ne, nemoj to da mi radiš!*

Ova svetla su najsporija na svetlu. Treba im čitava večnost da se promene. Poremete joj vremena za trčanje kada ne stigne na zeleno, prisiljavajući je da čeka, da džogira u mestu kako bi ostala zagrejana na ledenom vazduhu u rano jutro, dok saobraćaj teče prebrzo da bi rizikovala da jurne između vozila, od kojih su bezmalo sva ozbiljno prekoračivala brzinu.

Buljila je u svoj otmeni novi sat za trčanje i nemo ga preklinjala, taj svemogućí, najkvalitetniji model koji kao da je radio sve osim pokazivao vreme, premda sad nije radio ništa od toga. Trenutno je bio beskorisna velika blistava crveno-crna narukvica na njenom zglobu.

Ona je samo želela nešto čime će zameniti svoj verni stari sportski sat koji je crkao, nešto što ima funkciju merenja pulsa

\* Najveće od Kanalskih ostrva. (Prim. prev.)

i GPS koji će je povezati sa aplikacijom *Ranmaster*. Prodavac u sportskoj radnji uverio ju je kako dotični sat u sebi ima više računarske snage nego NASA kada je odvela prvog čoveka na Mesec. „Ozbiljno, treba li mi to samo za sat za trčanje?“, upitala ga je ona. „Ozbiljno, treba vam“, uveravao ju je on.

Sad je bila ozbiljno nadržkana. Kad joj se najzad upalilo zeleno svetlo i kad je istrčala na kolovoz, prekasno je primećila crni porše. Vozač nije video da su svetla sada crvena, da zaustavljaju saobraćaj. Vozač sa otmenim naočarima koji nije ni gledao drum.

Skamenila se. Zaštitnički, ona baci ruke oko čvorugice što je rasla u njoj.

## 3

**Petak, 7. decembar**

Markusa Valentajna je razdraživalo što Kler ne razume ono: *Moram da idem, imam hitnu operaciju*.

Očarala ga je čim ju je prvi put video. Bilo je to onda kada je pohađao obuku za razvoj upravljanja koju je ona držala u bolnici, one godine nakon što se doselio na ovo ostrvo da započne svoj novi život kao specijalista ginekološke onkologije. Bila je visoka, vitka, lepa i večito nasmešena. Iako plavuša, mnogo ga je podsećala na devojkicu u koju je bio zaljubljen kao tinejdžer – Linet.

Uvek će se sećati prvog puta kada je video Linet onog savršenog subotnjeg popodneva sredinom leta. Imao je šesnaest godina, ležao je u visokoj travi iza žbunja, skriven od profesorskih pogleda, i pušio, uprkos zabrani, sa gomilom školskih drugova, ~~od kojih~~ su svi pobešli s kriketa. Na radiju koji je poneo neko od njih išao je Džejson Donovan. „Sealed With a Kiss.“\*

Tada se preko puta igrališta pojavila prikaza.

Nemoguće duge noge, lepršava riđa kosa, tamne naočare, uzbudljiva kratka bela haljina što joj prijanja za obrise tela.

---

\* Engl.: Zapečaćeno poljupcem. (Prim. prev.)

Prišla je, predstavila se, užicala cigaretu, zatim sela i flertovala sa svima njima, pitajući ih kako se zovu. Svaki je dao sve od sebe da je osvoji, a onda je otišla, krupno koračajući i poslavši poljubac, a zatim snebivljivo mahnuvši rukom.

Njemu, bio je siguran.

„Tvoja je, Markuse!“, rekao je jedan njegov drug. „Dopao si joj se – ne znam zašto bi joj se svideo bubuljičavi debeljko kao što si ti.“

„Verovatno je slepa – zato nosi one naočare!“, rekao je drugi.

Ne obazirući se na opaske i podsmehe, Markus je ustao i požurio za njom. Ona mu uputi primamljiv pogled iskosa i zastade. I na licu mesta, tik ispred nosa njegovih sada zabezekenutih – i neverovatno ljubomornih – drugova, uze da se žvalavi s njim, dugo i žestoko.

U sledećih nekoliko dana našli su se triput, svakog puta samo na kratak razgovor a onda dubok francuski poljubac. Ništa drugo jer je uvek morala da žuri. Markus je postajao lud za njom.

„Kada mogu ponovo da te vidim?“, izbrbljao je na trećem sastanku, jedva verujući koliki je srećnik.

„Sutra na istom mestu u isto vreme?“, odgovorila je ona. „Bez tvojih pajtaša?“

Razmišljajući o njoj, Markus jedva da je spavao čitave noći. Idućeg popodneva u tri, pola sata pre nego što je trebalo da ona stigne, pošto je eskivirao trčanje kroz prirodu, smestio se iza žbunja. Ona je stigla tačno na vreme a on joj pokaza da dođe, ustajući da je dočeka.

Ovoga puta smesta su se poljubili, pre nego što su prozborili i reč. Na njegovo zaprepašćenje, ona mu je gurnula ruku u gaće i uhvatila ga za penis.

Smešeći mu se u oči, i idući rukom gore-dole, rekla mu je: „Čoveče, baš ti je veliki, misliš li da bi mi stao?“

On je dahtao, nesposoban da govori, i svršio je u roku od nekoliko sekundi.

„Lepo?“, upita ona, još ga držeći.

„O bože!“

Ona ga opet pogleda u oči. „Hajde da to uradimo kako treba. Sledeće subote u isto vreme?“

„Sledeće subote.“ Jedva je čekao da ispriča svim drugarima. Ali isto tako nije želeo da ga oni špijuniraju. „Sledeće subote, da, stopostotno!“

„Donesi gumice.“

„Gumice?“

„Zaštitu.“

Trebao mu je veći deo ostatka sedmice, tokom koje je ponovo jedva spavao, da smogne hrabrosti i ode u obližnji grad, koji je bio tek poveće selo, da uđe u apoteku i zatraži kutiju dureksa. Uslužila ga je, dok mu je lice gorelo, devojka tek nekoliko godina starija od njega samog, dok je on krišom gledao unaokolo u slučaju da se tamo zatekne neki profesor iz njegove škole.

Na njegovo razočaranje, u subotu ujutru kiša je lila kao iz kabla. A on je shvatio kako ne zna Linetin broj – a ni kako se ona preziva. Znao je samo da se zove Linet. Do tri po podne kiša je oslabila u lagano letnje rominjanje. Sa kondomima bezbedno u džepu sakoa, drhteći od uzbuđenja, zaudarajući na losion posle brijanja i sveže opranih zuba, on krenu preko igrališta prema žbunju. Jaknu s kapuljačom držao je savijenu ispod miške kako ne bi pokisla. Planirao je da legnu na nju.

Prošlo je pola četiri, zatim četiri, zatim pola pet. On se postojano obeshrabrivao. U pet, mokr i nesrećan, otklancao je nazad u svoju školsku kuću. Možda će doći sutra ako se prolepsa vreme, nadao se, očajnički, smušenog srca.

Nedelja je bila veličanstven sunčan dan. On je ponovo čekao čitavog popodneva, ali ona se uopšte nije pojavila. Nije ni sledećeg vikenda.

Pre nego što je Markus opet video Linet, minule su tri neprijatno duge sedmice. Tri sedmice u kojima je neprestano maštao o njoj. Tri sedmice u kojima mu nikada nije izbivala iz

misli i iz snova, beznadežno mu odvrćajući pažnju sa učenja. U subotu ujutru, posle nastave, on se presvukao u šorts i majicu s kratkim rukavima pa je otcunjaio u grad, nadajući se suprotno očekivanjima da će je možda zateći tamo u kupovini.

Onda ju je, na svoje uzbuđenje, video! Konačno! Ispred nekog bajkerskog kafea. Sišla je, tačno pred njim, sa zadnjeg sedišta na motociklu. Bila je s bradatom, tetoviranom gromadom od čoveka, u kožnoj odeći s mesinganim nitnama.

Markus se ukopao u mestu i blenuo je dok je ona skidala kacigu i istresala duge pramenove kose, bacajući glavu kao neukroćen, prelep slobodan duh.

„Zdravo, Linet!“, reče on.

Ona ga i ne pogleda, nego obgrli rukom svoju gromadu i poljubi ga. Držeći kacige, oni krupno zakoračiše prema kafeu.

„Linet!“, doviknuo je on. „Zdravo, Linet!“

Dok je hitao prema njoj, ona ga ošinu prezrivim letimičnim pogledom i razmetljivo produži.

Bajker zastade i prepreči mu put. „Šta je bilo, debeljko?“ Podiže tetoviranu pesnicu na kojoj je blistalo veliko prstenje. „O’š da dobiješ po gubici?“

„Ovaj... samo sam hteo da se pozdravim sa Linet!“

Ona je zastala i zapiljala se u njega, a onda se okrenu, odbacujući sve to.

Markus je gledao kako oni podruku ulaze u kafe.

Ali nikada nije istinski prestao da razmišlja o njoj. Naravno, nije bila deo njegovih svakodnevnih misli, ali na važnim događajima – kao što su bila oba njegova venčanja – morao je sebi da prizna kako mu ipak pada na pamet. Pitao se. Pitao se šta bi bilo da se venčava sa Linet. Nakon što je završio medicinu u Gajevoj bolnici, prihvatio je nameštenje u Bristolskoj kraljevskoj bolnici, gde je upoznao svoju prvu suprugu Elejn. Brak je bio katastrofa. U roku od nekoliko meseci, dok je on neprestano radio na građenju karijere, Elejn je, na njegov užas,

ostala u drugom stanju. Ali pobacila je. Posle toga, sa Elejn u emotivnom previranju i njim koji je radio još više, brak se raspao i završio ogorčenim razvodom.

Upravo u toku postupka, on je video reklamu za radno mesto na Džerziju i uspešno je aplicirao za njega.

Zatim, radeći u opštoj bolnici na Džerziju, upoznao je Kler, i sve uspomene na onaj blaženi letnji dan kada je išla pesma Džejsona Donovana navreše nazad.

Kad se venčao sa Kler, osetio se celovit. One prve dve godine u njihovom predivnom domu na vrhu brda u Sent Brelade, sa upečatljivim pogledom na more, bili su veoma bliski. Toliko su bili opušteni jedno s drugim da je bilo trenutaka – kada bi on možda malko preterao s pićem – kada je dolazio u iskušenje da podeli s njom jednu mračnu tajnu iz detinjstva koju je godinama čuvao. Ali uvek bi se suzdržao.

Onda su došli blizanci, i odnos im se neizbežno promenio, a još više s prispećem sledeće bebe. Za razliku od prethodnog braka, on je sada bio spreman za decu. Upotpunjavala su ga kao porodičnog čoveka, ali nije mu se dopadao osećaj da bude otpravljen na četvrto mesto u Klerinoj naklonosti, posle dece.

Kler je sačuvala smisao za šalu premda je većim delom vremena bila zaglavljena u kući s potrebitim trogodišnjim blizancima Risom i Amelijom, i još potrebitijim mališanom od devet meseci Kormakom – „Kometom Bljuvotinom“. Sa naknadnom pameću, troje dece uzrasta manjeg od pet godina bilo je izrazito stresno i uzelo je danak u njihovom odnosu. On je samo mogao da se nada da će se to poboljšavati kako deca budu rasla. Ali uprkos njegovim strepnjama, za spoljašnji svet bio je ponosan, srećan otac.

Video je tolike prijatelje da se međusobno udalje kada dođu deca, a, bože, i njegovi rođeni roditelji teško da su bili najbolji primer. Tokom godina shvatio je da, daleko od toga da budu lepak koji drži veze zajedno, deca lako mogu da postanu

katalizator za njihov raspad. Ipak, iako roditelji krive decu, on je znao istinu, da je zapravo obrnuto. Baš kao reči iz one pesme kako te roditelji sjebu.\*

Hoće li on i Kler promeniti taj obrazac?

Ne ako je ovo jutro ikakav pokazatelj. Ona je bila toliko rasejana svađom blizanaca da je Kormaku dala prevruće mleko. Povrh toga, počela je da obasipa Markusa pitanjima, sprečavajući ga da izađe na ulazna vrata. Kao ljudska prepreka, visoka koliko i on, duge svetle kose neobuzdano zamršene oko lica.

*Kada ćemo postaviti jelku?*

*Ko dolazi?*

*Kakva svetla da stavimo napolju?*

*Kada ćeš mi dati spisak onoga što ti treba za Božić? I hoćemo li blizancima dati iste poklone ili drugačije? Moramo uskoro da ih kupimo inače će se rasprodati.*

„Moram da idem – kasnije, molim te, Kler. Važi? Petkom mi je jutro u operacionoj sali – a imam hitnu vanmateričnu trudnoću – svi će biti obučeni i čekaće me, znaju da nikada ne kasnim za nož na kožu.“\*\*

„Daj, uvek imaš nešto hitno. Kasnije nije vreme! Kasnije je *nikad!* Govoriš li to i pacijentima kada te pitaju koji im je termin za bebu? *Kasnije?*“ Ona zavrte glavom. „Ne, kažeš 11. juna ili 16. jula. Ili, znajući tebe, verovatno kažeš tačno u 15.34.“

Kad je napokon izašao iz kuće, bilo je to sa jedanaest minuta zakašnjenja u odnosu na raspored. Vreme koje nikada neće nadoknaditi na putovanju koje traje osamnaest minuta.

Radost dece! Sve one trudne žene koje će ovog popodneva videti u svojoj specijalističkoj ordinaciji. Razmazivaće gel i pomerati ultrazvučni aparat po njihovim trudnim trbusima. Pokazivaće im senoviti obrisi malih života u njima, na ekranu.

\* Iz pesme „This Be The Verse“ engleskog pesnika Filipa Larkina. (Prim. prev.)

\*\* U hirurškom žargonu, početak operacije. (Prim. prev.)

Gledaće njihova radosna lica. Njihove sopstvene svetove koji će se uskoro promeniti.

*Znate li šta vas čeka? Meseci besanih noći. A neke od vas, kraj života kakav poznajete. Sve one žrtve koje ćete oboje podnositi u godinama što slede? Proizvešćete genije koji će nabolje promeniti svet ili nezahvalne male skotove koji će vam doneti nemir i pometnju? Kocka života. Dobro dete... ili gubitak prostora? Priroda, vaspitanje; dobri roditelji, sranje roditelji. Treba ti dozvola da bi držao izvesne životinje, ali decu može da ima svaki neodgovorni idiot.*

Znao je kako treba da bude pozitivniji, da promeni pogled na svet. Ali to je bilo jače od njega, tako se osećao. Sve više. Iz dana u dan. Danonoćno je radio u bolnici. Često je bio pripravan, radio je vikendom. Održavao je vezu sa nekoliko starih drugara iz internata. Jedan od njih postao je sumanuto bogat menadžer hedž fonda, i sada je bio preplanuli, opušteni hedonista sa svojom suprugom ultrabogatog menadžera hedž fonda i pratnjom pomoćnika u belim odelima. Dično su se zvali pizde\* – radili su samo utorkom, sredom i četvrtkom. Kakav život!

Drugi stari drugar izgledao je jednako opušten radeći kao instruktor jedrenja. Markus se divio njegovom izboru da živi skromno i da još, sa četrdeset pet godina, sa ženom ide na odmore u bekpekerske pustolovine.

Nekim danima činilo mu se da svima zavidi na njihovom životu.

Naravno, dobro je zarađivao i obožavao je pohvale koje je dobijao za svoju ulogu u bolnici, ali katkad nije mogao da se otrgne utisku da je napravio pogrešne životne izbore – uključujući i pogrešnu karijeru. A možda i pogrešnu disciplinu u okviru nje. Ponekad je usrećivao ljude, ali ne i tog jutra. Prva

\* Igra reči: na engleskom TWATs – i kao skraćenica za *Tuesday, Wednesday and Thursday*. (Prim. prev.)

operacija mu je bila da odstrani preostali jajovod tridesetdeve-togodišnje žene koja je izdržala devet teških godina vantelesne oplodnje i čija je poslednja šansa za prirodnu trudnoću sada bila prošla. Simptomi su joj bili potvrđeni tek pre nešto više od sat i po i on nije imao vremena za gubljenje.

Psujući što toliko kasni, sada je vozio brže od šezdeset kilometara na sat koliko je bilo ograničenje na Viktorijinoj aveniji, bejzbol kačketa navučenog nisko na čelo da zakloni nisku, zaslepljujuće jarku sunčevu svetlost koja mu ide u oči. Desno od njega, u zalivu Sent Obin bila je upadljiva oseka. Pun mesec. I on se osećao kao da njime vlada oseka.

Trgnući se iz tog raspoloženja, pritisnuo je dugme za brzo biranje na telefonu kako bi pozvao svoju sekretaricu Ajlin i rekao joj kada otprilike stiže.

Tada je podigao glavu i video crveno svetlo.

Kako mu se brzo približava.

Neka mlada žena, kose riđe kao na Ticianovim slikama, u opremi za trčanje, izašla je tačno ispred njega. Užasnuto zuri u njega.

Ukopala se u mestu.

Rukama se drži za trbuh.

*Sranje, sranje, sranje.*

On iz sve snage nagazi papučicu kočnice.

Točkovi se zablokiraju. Kola proklizaju. Zanela su se levo, pa desno, pa opet levo, dok su se gume drljale i pušile se.

*O bože.*

Ide ka njoj. Ne vozi više kola, samo je bespomoćni putnik.

## 4

### Petak, 7. decembar

Porše se zaustavio nekoliko centimetara od Džordži. Doslovno *centimetara*. Još tridesetak i počistio bi je.

Stajala je nepomično i buljila, od šoka trenutno ukopana u mestu. Kroz vetrobran, vozač, sa nisko navučenim bejzbol kačketom i naočarima za sunce, takođe je izgledao šokiran. Ona zavrte glavom i raširi ruke, usnama nemo oblikujući ozlojeđeno: *Šta je?*

On je spustio prozor i malčice se nagnuo napolje. Onda se sledio kada je lepo video.

*Linnet.*

Da li je ovo Linet, posle svih ovih godina?

Ne, to nije moguće. Nije moguće. Ili jeste?

„Crveno je“, kiselo reče ona. „Ili si daltonista?“

„Izvini“, reče on. „Nisam...“

Ona odmahnu glavom i otrča.

Zapanjen, Markus je sedeo i blenuo za njom. U glavu su mu navirala osećanja iz prošlosti.

Bila je tačno onakva kako je zamišljao da Linet sada izgleda – posle tridesetak godina. Zgodna i lepa, privlačna i u sjajnoj formi.

Bože, kako bi ironično bilo da je to stvarno bila Linet a da ju je on pregazio!

Da li je moguće da je zaista bila ona? Nemoguća slučajnost? Sudbina?

Nikada nije pokušavao da nađe Linet – nije znao ni kako se preziva. U svakom slučaju, odlično je znao da je to u najboljem slučaju bila samo tinejdžerska opsednutost. No prizor te žene naprasno ga je podsetio na ono leto. Onu devojkicu. One nespretne, uzbuđljive trenutke kad ga je dodirivala, koje je bezbroj puta vrteo u glavi. I još povremeno kada vodi ljubav sa Kler. Sve što je Linet obećala. I nikada nije ispunila.

Iza njega zatrubi sirena. Veliki beli kombi.

Svetlo je sada bilo zeleno.

On podiže ruku u znak izvinjenja i dok je vozio dalje, uputi ženi još jedan kratak pogled.

Za kojim je usledio jedan duži.

Da li je moguće da je ona?

Osetio je uzbuđenje u preponama. Napalio se.

## 5

**Petak, 7. decembar**

Džordži Maklin je konačno ponovo pokrenula sat, mada je on na njenu jednu ponovo stao i nije zabeležio sve pojedinosti poslednja tri kilometra njenog svakodnevnog jutarnjeg trčanja. I to, neverovatno, imajući u vidu njeno trenutno stanje, baš onda kada je bila sigurna da je razbila svoje prethodno vreme na osam kilometara.

Šta god.

Još se tresla. Sranje. Onaj kreten u poršeu. Ona se ponovo potapša po trbuhu, gde je maleni život bio tek u začetku, velik nekoliko milimetara, ali svakim danom sve veći.

Sa četrdeset jednom godinom, bila je i te kako svesna da joj biološki časovnik sada otkucava ludački brzo, kao da je na spidu. Zbog toga joj je toliko prijalo da bude u drugom stanju, posle godina i godina žudnje za detetom. Ostavila je to za kasnije, i nije ni počela da pokušava do trideset treće, nakon što je najzad pronašla Gospodina Pravog, čoveka s kojim je želela da ima dete, u Londonu. Majka Čandlera, profesora u nezgodnoj opštoj srednjoj školi. Ona je tada radila kao profesorka fizičkog vaspitanja. Posle više godina bez uspeha, njen ginekolog je otkrio da ona ima iskošenu – zabačenu – matericu, ali ~~nije~~

operisao jer nije smatrao kako to treba da je spreči da zatrudni. Ali i dalje se ništa nije događalo. Tada su utvrdili da Majk ima nizak broj spermatozoida. Kad se to rešilo, otkriveno je da ona ima nezgodan vaginalni sekret.

Sećala se kako je otišla kod jednog ljupkog starijeg specijaliste u Hampstedu, koji je pomogao jednoj bliskoj prijateljici s njenim problemima plodnosti. Dok je ležala u njegovoj ginekološkoj stolici, s nogama u kaiševima, dok ju je on pregledao vaginalnim spekulomom, cokućući, ona ljutito uzviknu da joj nije jasno kako iko pod milim bogom ikada ostane u drugom stanju. I zauvek je zapamtila njegove reči, sa naglašenim škotskim grlenim *r*: „Gospođo Čandler, morate da shvatite da se na ovom svetu odvija strašno mnogo snošaja.“

Usledilo je nekoliko godina lečenja neplodnosti. Menstrualni ciklus joj je bio unesen u laptop i telefon. Vodili su ljubav u skladu s datumom koji uslovljava test za ovulaciju i aplikacija. Za tim su usledili skupi i bolni pokušaji vantelesne oplodnje. To im je zacelo upropastilo romantiku. Naposljetku su se rastali, tužno i veoma bolno. Majk se brzo spandao s jednom profesorom koleginicom, koja je sada nosila njegovo dete, a Džordži je ponovo uzela devojačko prezime.

Posle iznenadnog naleta vraćanja želudačne kiseline, nečega što se tada stalno događalo, otrčala je duž bočnog zida kafea *Old stejšen*, prešla biciklističku stazu i skrenula levo, prateći krivu zaliva prema Sent Helijeju. Desno od nje, dole na plaži, ljudi su šetali pse, od kojih su neki skakali, slobodni od povodaca, po nepreglednom prostranstvu mokrog peska koje je more ostavilo kad se povuklo. Još dalje, usled velike oseke, sada se moglo hodati i po stenovitom izdanu istočno od luke, na čijem je vrhu stajao zamak Elizabet i koji je nasipom bio odvojen od kopna.

Kako bi pobegla od brakorazvodne traume, ona je došla na Džerzi na leto na poziv stare drugarice Lusi, koju je poznavala od osnovne škole. Lusi se pre nekog vremena preselila na ostrvo

sa sestrom, a sama Lusi školovala se za nutricionistu. Džordži se mnogo dopadala strast koju je ova gajila prema tome i prema vraćanju na studije. Obe su napravile veliki iskorak kako bi promenile karijere dobrano zašle u tridesete i bile su ogromna podrška jedna drugoj. U stvari, kad god bi se sastale, što je bilo često, obično su u roku od nekoliko minuta plakale od smeha. „Kikotavice“, kako su ih znali još kada su imale pet godina. To je ostalo, i one su to volele i negovale.

Ubrzo po dolasku na ostrvo, Džordži je imala kratku vezu s jednim agentom za nekretnine, od koje nije ispalo ništa. Nije bila spremna da se vrati u London i istinski je zavolela sve u vezi sa Džerzijem – mirniji tempo života, divlje predele i plaže, i osećaj sigurnosti koji uliva ostrvska zajednica. Zaključila je kako želi da ostane. Uspelo joj je da je prihvate kao stanovnicu Džerzija i tamo se skućila, gradeći novu karijeru kao lični trener. Preduzeće je nazvala *Fit za cilj*.

Iako je dotično ostrvo koje je sada zvala domom bilo malo, svega trinaest sa osam kilometara, ona je imala utisak da je mnogo veće. Jedna klijentkinja, koja je čitav život provela na Džerziju, rekla joj je da se kopnena masa povećava za jednu trećinu za vreme oseke. Sudeći po nepreglednoj plaži koja se videla, nije bilo teško poverovati u to.

Tu su takođe bile stotine kilometara staza i puteva, sa upečatljivim obalskim vidicima maltene iza svakog ugla. Njegov jedini grad, Sent Helije, prema kome je sada išla, sa svojom lukom, mrežom ulica pretvorenih u pešačke zone i ogromnim nizom prodavnica i radnji, izgledao je veliki, gotovo kao bonsai verzija nekog engleskog grada.

Jedina neobičnost bila je glavna znamenitost Sent Helijeja, dimnjak spalionice, i ona se oduvek pitala zašto, kada je njegovim stanovnicima toliko stalo do toga da očuvaju prirodnu lepotu ostrva, nikada ništa nije preduzeto da se to nekako prikrije. Ali to nije pokvarilo njenu ljubav prema mestu. A najviše od svega volela je to koliko se bezbedno oseća. Kriminal je bio

na toliko niskom stupnju da se osećala potpuno sigurna da tuda trči, čak i noću, i nikada nije zaključavala kola.

Dok je trčala dalje prema priobalnom šetalištu, gde su bile smeštene mnoge banke, prolazeći pored zatvorene tezge za sladoled, zaklanjajući oči od niskog zimskog sunca, nije primetila porše koji je sada izveo polukružni zaokret i lagano se vraćao mimo nje. Polako. Ali ne toliko polako da bi bilo očigledno.

## 6

**Petak, 7. decembar**

U kolima, Markus je bio uznemiren. I ukrućen.

Linnet?

Vitka žena levo od njega u ružičastoj majici, jarkoplavom šortsu i kompresivnim čarapama, koju zamalo nije pregazio, sada je išla u suprotnom pravcu, sa smrknutom rešenošću na licu.

U vožnji, on neupadljivo podiže telefon i usnimi njenu fotografiju. Zatim je izvršio brz proračun u glavi, pitajući se kako bi Linnet zaista danas izgledala – pod pretpostavkom da je još živa. Da li je i dalje lepa kao ova žena što trči? Ili je Linnet iz njegovih snova sada debela i tetovirana i bedno živi sa svojim prgavim mužem bajkerom? Sličnost je bila jeziva, premda je znao da u stvarnosti to bezmalo sigurno nije ona.

A ipak?

Sat u okruglom belom brojčaniku iznad instrument-table pokazivao je 8.42. Žurio je šesnaest sekundi u odnosu na brojčanik njegovog ručnog sata i nepodudaranje ga je ljutilo. Sat je, svake noći, dobijao radio-signal od američkog atomskog sata u Koloradu. Bio je tačan, svakodnevno, u granicama nanosekundi.

Sad je već stvarno kasnio, ali u ovom trenutku nije mario za to. Okrenuo je kola prvom prilikom, još jednom je nakratko

ugledavši s druge strane dvosmernog puta, pa je produžio. Voleo bi ponovo da je vidi. Imajući u vidu malobrojno stanovništvo od oko 107.000 duša na ovom ostrvu, stalno nalećeš na ljude koje poznaješ, ili makar prepoznaješ. Sigurno će je opet videti.

Najzad, parkirao se u podzemnoj garaži iza oronulih starih granitnih zgrada opšte bolnice na Džerziju i pohitao iz kola. Još misleći na ženu.

*Trčeci.*

Na medicinskom fakultetu prihvatio se sporta i nakon što je dosta smršao, i sam je postao sposoban trkač, i često je dobijao kros trke na okružnim takmičenjima. Oduvek je voleo to uzbuđenje, taj takmičarski zanos. Koliko ima otkako je prestao ozbiljno da trči zbog povrede ligamenta pa sad samo pomalo džogira tu i tamo? Tri godine? Bože, ne, četiri. Napipao je stomak. *Pretvaram se u debeljucu. Isto kao što su me kao tinejdžera zezali da sam debeljko.*

*Moram da se vratim redovnom trčanju. Da osmislim režim treninga. I možda da je ponovo vidim?*

Sa troje male dece i zahtevnom karijerom, gde će naći vremena – ili snage? Ali treba mu to. Nedostatak vežbanja već uzima danak njegovom zdravlju. Na poslednjem pregledu lekar opšte prakse prepisao mu je statine, rekavši mu kako ima višak kilograma, kako mu krvni pritisak nije sjajan i kako previše pije – a slagao je u vezi s nedeljnim unosom jedinica alkohola, koji je bio najmanje dvostruki od onoga što je rekao tom nadrilekaru. Aha, i zgodno je prevideo da mu kaže kako je opet propužio. Ne puši mnogo, ali dovoljno za negodovanje.

Znao je da nije najsvetliji primer za svoje pacijente, kada bi oni otkrili, jer svima im je govorio da smanje alkohol i prestanu da puše.

Možda bi mogao da proba duže da džogira preko vikenda, da vidi može li to da rastegne i pretvori u trčanje? Za rođendan, nekoliko meseci pre toga, Kler mu je kupila sportski sat, koji je koristio samo par puta. Da li je to nagoveštaj, pitao se

on, da je njegov promenjeni izgled i sve veći trbuh odbijaju? Mari li za to?

Zna on da su njegov izgled i šarm još tu, čak i s tih nekoliko dodatnih kilograma; očito je da se izvesnim pacijentkinjama sviđa – i, pomisli on, najmanje dvema članicama bolničkog osoblja – pa dobro, zapravo trima.

Krupno je koračao prema glavnom ulazu. Kasni dvadeset dva minuta. To bi ga inače stresiralo, ali ne i sad dok mu se u glavi obrazovao plan.

Počni ponovo čestito da trčiš. Da.

I možda će nekada videti onu riđokosu, napolju na šetalištu.

Iako to nije znao, on će je *zaista* videti opet. I to mnogo ranije nego što je mislio.